

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 416/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ď., S., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 10 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S/13/2008 a jeho uzneseniami zo 17. septembra 2008, 7. septembra 2009 a 4. januára 2010, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 83/2010 a jeho uznesením zo 14. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2010 doručená sťažnosť J. Ď. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 10 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S/13/2008 a jeho uzneseniami zo 17. septembra 2008, 7. septembra 2009 a 4. januára 2010, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 83/2010 a jeho uznesením zo 14. júla 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „uznesenie najvyššieho súdu zo 14. júla 2010“).

Zo sťažnosti, z priložených listinných dôkazov, ako aj zo súvisiaceho spisu krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 29. júna 2008 podanou osobne na krajskom súde 2. júla 2008 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu Katastrálneho úradu v... č. OK-1206/2008 z 30. apríla 2008, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Správy katastra... č. 2/2008 BY-552/2008 z 10. marca 2008, ktorým nevyhovela žiadosti sťažovateľa o poskytnutie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, týkajúcej sa *„údajov na akom základe bolo vykonané prečíslovanie pozemku parc. č. KN 417, resp. 152 v k. ú... z pôvodného čísla 152 a číslo 417 a späť na číslo 152 a kedy boli tieto zmeny vykonané aj s uvedením dokladu, na základe ktorého boli zmeny vykonané, vzhľadom k tomu, že tieto údaje sú potrebné na presnú špecifikáciu pozemku k viacerým súdnym konaniam...“*.

Krajský súd podľa obsahu a povahy vyhodnotil toto podanie ako žalobu podľa § 249 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) proti právoplatnému rozhodnutiu správneho orgánu a ďalej postupoval podľa § 247 a nasl. OSP, keď uznesením zo 7. septembra 2008 vyzval sťažovateľa na predloženie plnej moci pre advokáta, keďže v tomto konaní sa vyžaduje zastúpenie advokátom, pokiaľ nemá žalobca alebo jeho zamestnanec právnické vzdelanie. Zároveň sťažovateľa vyzval 29. septembra 2008 na zaplatenie súdneho poplatku v sume 66 €. Sťažovateľ podaním z 9. októbra 2008 požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov, ako aj o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Po predložení potrebných potvrdení krajský súd uznesením zo 7. septembra 2009 sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a jeho žiadosť o ustanovenie zástupcu z radov advokátov zamietol. Krajský súd 7. októbra 2009 vyzval sťažovateľa na predloženie plnej moci a úhradu súdneho poplatku. Keďže sťažovateľ v súdom určenej lehote nepredložil splnomocnenie pre advokáta a neuhradil ani súdny poplatok, krajský súd konanie uznesením zo 4. januára 2010 zastavil. Sťažovateľ sa proti tomuto uzneseniu odvolal a požiadal aj najvyšší súd o oslobodenie od súdnych poplatkov. Najvyšší súd uznesením zo 14. júla 2010 sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal, uznesenie krajského súdu zo 4. januára 2010 potvrdil a nepriznal mu trovy odvolacieho konania.

Sťažovateľ je presvedčený, že označenými postupmi a uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu boli porušené ním označené články ústavy a jeho uvedené práva, čo však nijako bližšie neodôvodňuje. V odôvodnení sťažnosti sa sťažovateľ sústreďuje na opis skutkového stavu týkajúceho sa konania vedeného Okresným súdom Žilina, predmetom ktorého bolo zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti. Sťažovateľ na viacerých miestach opakovane konštatuje porušenie označených článkov ústavy a dohovoru, ako aj porušenie svojich práv.

S poukazom na uvedené sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie „základného práva... v zmysle čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 26 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1, 2, 3 a 4, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 10 ods. 1, čl. 13

a čl. 14“ dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S/13/2008 a jeho uzneseniami zo 17. septembra 2008, 7. septembra 2009 a 4. januára 2010, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 83/2010 a jeho uznesením zo 14. júla 2010. Všetky napadnuté uznesenia požaduje zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie. Taktiež žiada o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a o priznanie náhrady „zaplateného súdneho poplatku v konaní vedenom na Okresnom súde Žiline pod sp. zn. 17 C 163/2001... v sume 16,59 EUR“.

Napokon žiada ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru, ako aj označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu zo 17. septembra 2008, ktorým bol sťažovateľ vyzvaný na predloženie splnomocnenia na zastupovanie advokátom v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ako aj uznesením krajského súdu zo 7. septembra 2009 o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov a zamietnutí žiadosti sťažovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, ústavný súd uvádza tieto skutočnosti:

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ po doručení uznesenia krajského súdu zo 17. septembra 2008 (ktoré podľa vyznačenej doložky právoplatnosti nadobudlo právoplatnosť 17. októbra 2008), ako aj výzvy na zaplatenie súdneho poplatku z 29. septembra 2008, požiadal krajský súd o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie advokáta. Jeho žiadostiam však krajský súd uznesením zo 7. septembra 2009 (ktoré podľa vyznačenej doložky právoplatnosti nadobudlo právoplatnosť 26. septembra 2009) nevyhovel.

Sťažovateľ síce predložil ústavnému súdu fotokópiu odvolania z 24. septembra 2009 proti uzneseniu krajského súdu zo 7. septembra 2009, avšak bez dôkazu podania na poštovú prepravu alebo prezentačnej pečiatky krajského súdu. Preto si ústavný súd v spise krajského súdu overil podanie tohto opravného prostriedku, kde sa však toto podanie sťažovateľa nenachádza.

Znamená to, že sťažovateľ vo vzťahu k obom označeným uzneseniam krajského súdu nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv

účinne poskytoval a na využitie ktorých bol oprávnený v zmysle Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Sťažovateľ namietal porušenie označených článkov ústavy a dohovoru, ako aj označených práv aj uznesením krajského súdu zo 4. januára 2010, ktorým krajský súd konanie v jeho právnej veci z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku a nepredloženia splnomocnenia pre advokáta zastavil a nepriznal mu náhradu trov konania.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti uzneseniu krajského súdu zo 4. januára 2010 o zastavení konania bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal najvyšší súd v odvolacom konaní, pričom sťažovateľ odvolanie proti uzneseniu krajského súdu aj podal. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu zo 14. júla 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie krajského súdu zo 4. januára 2010 o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku a nepredloženie splnomocnenia pre advokáta. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd na podporu záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v tejto časti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť aj taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú

neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti preskúmal namietané uznesenie najvyššieho súdu zo 14. júla 2010 a z jeho obsahu nezistil, že by išlo o rozhodnutie arbitrárne alebo svojvoľné. Vyplýva to aj z odôvodnenia tohto rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý vo výroku svojho rozhodnutia potvrdil uznesenie krajského súdu zo 4. januára 2010 o zastavení konania, keď po predchádzajúcom konaní o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov a zamietnutí jeho žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov sťažovateľ v stanovenej lehote na základe výzvy krajského súdu nezaplatil súdny poplatok za podaný návrh a nepredložil splnomocnenie pre advokáta. V dôsledku toho logickým zákonným následkom v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov bolo zastavenie konania v jeho právnej veci. Taktiež aj nepredloženie splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľa v konaní podľa § 247 a nasl. OSP ako splnenie ďalšej procesnej podmienky malo za následok zastavenie konania podľa § 250d ods. 3 OSP, podľa ktorého súd uznesením konanie zastaví aj vtedy, ak žalobca neodstráni vady žaloby.

Najvyšší súd sa zaoberal aj opätovnou žiadosťou sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov a opätovne preskúmal majetkové a osobné pomery sťažovateľa. Dospel však k záveru, že tieto sa nijako nezmenili od predchádzajúcej žiadosti, o ktorej rozhodol krajský súd, a preto jeho žiadosti nevyhovel.

Najvyšší súd taktiež ozrejmil sťažovateľovi, že konanie v jeho právnej veci nie je zo zákona vecne oslobodené od súdnych poplatkov, ako sa sťažovateľ mylne domnieval,

pretože v jeho prípade nejde o konanie vo veciach ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je jasné a zrozumiteľné, a keďže sa opiera o relevantné ustanovenia procesného kódexu, jeho závery nie je ústavný súd oprávnený korigovať, resp. nahrádzať.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o tejto časti sťažnosti tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bezpredmetným rozhodovať o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2010